

NIKDY NEPODCEŇUJ HOLKY

OKO HURIKANU

SEAFIRE 3

NATALIE C. PARKER

OKO
HURIKANU

OKO HURIKANU

NATALIE C. PARKER

#BESKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

alloy**entertainment**

Copyright © 2021 by Alloy Entertainment a Natalie C. Parker

Translation © 2022 Jana Hlávková

Cover © 2021 by Cliff Nielsen

Czech edition © 2023 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databázi či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu *Seafire: Stormbreak*, vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Razonbill (An Imprint of Penguin Random House LLC), 1325 Avenue of the Americas, New York, NY 10019, přeložila Jana Hlávková

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,

v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2023

Editorka Marie Iljašenko

Redakce a korektury Jirí Kettner

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

ISBN 978-80-276-0448-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

*Pro tátu, který odjakživa byl,
je a navždy bude mým prvním kapitánem.*

PŘEDTÍM

Oheň, který se Lirovi rozléval v žilách, vzplál před několika hodinami a teď ho spaloval čím dál víc.

Přestože se po celé lodi rozváděl trubkami chladný vzduch, Lira šimral na čele pot, a když se připojil k dlouhé řadě Střel mířících do kuchyně, jen stěží odolal nutkání přešlapovat z nohy na nohu. Ještě nikdy nepotřeboval kal tak moc jako teď. Ještě nikdy mu krev ve spáncích netepala tak neodbytně, ještě nikdy mu srdce nebušilo tak nepravidelně. Ale nedostal poslední dvě dávky a prodleva si začínala vybírat svou daň.

Náhle pocítil závrť, zaťal zuby a otočil se, aby se podíval na Střely seřazené ve frontě za sebou. Pak pohledem narazil na vojáka, kterého hledal. Tassos. Ten kluk byl sotva o rok starší než Lir, jeho tělo však vyprávělo úplně jiný příběh. Tam, kde byl Lir útlý, byl Tassos široký, a zatímco Lirovy svaly připomínaly drobné kostičky, ty Tassosovy se na sebe vršily jako cihly. Oba byli sice bledí jako sůl, ale Tassos měl tmavé oči a kudrnaté zrzavé vlasy a zdálo se, že se pořád něčemu směje. A právě teď se smál Lirovi.

Tassos stál ve frontě s rukama zkříženýma na hrudi. Upíral na Lira bezvýrazný pohled a koutky rtů se mu zvedaly v opovržení. Kolem něj postávala skupinka patolízalů. Všichni se tak moc báli Tassosových nevyzpytatelných nálad, že nechtěli riskovat a radši se drželi po jeho boku. A právě Lir

se nedávno odmítl Tassosovi podřídit, čímž na sebe upoutal jeho pozornost.

K Tassosovi se teď naklonila dívka s ostře řezanou tváří jménem Céfeus a s pohledem upřeným na Lira mu pošeptala něco, co ho rozesmálo. Lir se zamračil a odvrátil se od nich.

Dvě dávky. Tassos ukradl Lirovi dvě předešlé dávky tak, že ho předběhl ve frontě a sebral mu je z tácu dřív, než se Lir vůbec stačil posadit. Byla to urážka. Bylo to k vzteku. Existovala jediná věc, která by byla ještě horší než nedostat svou dávku kalu: přiznat před balistou Ennickem, že si ji nechal sebrat. Dvakrát. Požádat o pomoc nepřipadalo v úvahu. S tímhle si musel poradit sám.

Ve svalech a kostech cítil dosud nepoznanou slabost a síla mu vyprchávala kůží jako pot. Nechtěl však Tassosovi dopřát tu radost, aby ho viděl kroutit se v mukách. Rivalita mezi nimi byla úplně nová. Ještě přede dvěma dny nestál Lir Tassosovi ani za letmý pohled, pak ale udělal chybu. V souboji muže proti muži porazil Crosse, a tehdy si kdysi zakřiknutého šestnáctiletého hochu všichni všimli. Lira teď každý chtěl mít na své straně.

A jak se zdálo, Tassos se rozhodl, že je třeba zahnat ho do kouta.

Lir musel zatnout pěsti, aby se vzepřel náhlému třasu, prohloubil dech a snažil se soustředit na uklidňující obrázek zbraně. Procházel si v duchu její jednotlivé části a představoval si, že svou oblíbenou zbraň rozebírá na součástky a pak ji zase skládá. Při každém kroku si vybavil i nezaměnitelný zvuk ocele klouzající po oceli, ostré cvaknutí pojistky, tiché zasténání stlačovaných pružin. Než celý proces dokončil, fronta se stočila k lodní kuchyni a z vůně čerstvého chleba se Lirovi očekáváním sevřel žaludek. Za chvíli už držel tác v ruce a na talíři mu přistála semínková kostka zalitá omáčkou, salát z mořských řas a kousek toho lahodného čerstvého chleba.

Jak se ve frontě přibližoval k místu, kde voják Sanno rozdával večerní dávku kalu, v žilách mu vzplál oheň a krev proudila rychleji. Když přišel na řadu, Sanno pozvedl jedno husté obočí. Bylo tu teplo, ale ne zas tak velké, aby vysvětlovalo krůpěje potu, které Lirovi vyrazily na spáncích.

„Z kalu čerpáme sílu,“ řekl Lir a musel se přemáhat, aby jeho hlas zněl klidně.

„Kal ti dává otec,“ odpověděl Sanno. Podezření v jeho hlase bylo zřetelné, ale bez řeči mu podal jeho příděl. Když se Lir otočil a odcházel, rychle přelétl očima frontu a zahlédl Tassose, jak si na druhém konci bere tác. Zaplavila ho úleva. Čekání bylo téměř u konce. Teď už stačilo jen zůstat v klidu, sníst jídlo a pak si vzít kal, stejně jako to dělají všechny Střely. Po jídle.

Nespouštěl z Tassose oči, což byla velká chyba. Uvědomil si to hned, jak ramenem vrazil do něčeho tvrdého. Tác se mu převrhl a jeho obsah se s řinčením vysypal na podlahu.

Lir se napjal a instinktivně zvedl pěsti k boji, ale Céfeus s omluvným pokrčením ramen a se špatně skrývaným posměškem na rtech sama ustoupila.

„Uklid' to, Střelo,“ zavolal pán kuchyně, jehož hlas se nesl nad vším tím pochechtáváním a tlacháním.

Lir se sehnul, aby sebral tác, talíř, sklenici a příbor, a zmocnil se ho chlad. U nohou mu leželo rozsypané jídlo a nic jiného. Kal byl pryč. Z fronty za ním se vynořil Tassos a na jeho samolibé tváři se objevil vědoucí úsměv.

Malá, vzdálená část Lirovy mysli mu radila, aby to ignoroval. Najde si jiný způsob, jak kal získat, i kdyby to znamenalo přežít bez drogy další noc. Byl dost silný na to, aby to vydržel do ranních přídělů. Vstane před ostatními, bude první ve frontě a vezme si kal dřív, než Tassos vůbec vkročí do jídelny.

Pak se Tassos usmál, vycenil zuby, a Lirova mysl byla najednou velmi, velmi klidná.

Několika rychlými kroky přešel místnost a houpal přitom tácem jako mečem. Prořízl jím Tassosovi obličej a horká krev, která se z něj vyřinula, mu potřísnila tvář.

Než Tassos stačil úder oplatit, Lir zařal pěst jako kladivo a pevným úderem znovu zasáhl jeho znetvořenou tvář. Tassos se zapotácel, pak znovu nabyl rovnováhy a připravoval se na další útok. Než se kdokoliv z nich stačil znovu pohnout, vzduch prořálo trojí zahoukání sirény.

V jídelně se rozhostilo ticho přerušované jen rytmickým ťukáním starých kamen. Přestože byli vyzváni k hlášení na palubě, nikdo se ani nepohnul.

Lir a Tassos stáli ani ne metr od sebe a v očích jim plála nová rivalita. Z řezné rány ve tváři Tassosovi neúnavně odkapávala temně rudá krev a skrápěla mu přední díl košile.

Lir vykročil vpřed, sehnul se, sebral mezi prsty balíček kálu a strčil si ho do kapsy. Jednou mrkl a nechal svůj pohled klouzat po lodní kuchyni, pak se otočil k Tassosovi zády a pevným krokem zamířil vzhůru na palubu.

Když dorazil na palubu, pán kuchyně Harrow právě podával zprávu balistovi Ennickovi. Dva muže, oba ještě v plné a bujaré síle mládí, halila oranžová záře palubních světel a za nimi se rozpínala černá noční obloha. Střely se rozestavily na hlavní palubu v úhledných řadách. Vojáci, kteří neviděli, co se stalo v kuchyni, vrhali na balistu nervózní pohledy. Ti, kteří tam byli, zvědavě sledovali Lira. Byli si jistí, že ať už se teď stane cokoli, nestane se to jim.

Lir se široce rozkročil a čekal.

„Střelo Lire.“ Balista Ennick zněl nekompromisně. „Udělej krok vpřed.“ Lir toho muže vždycky vnímal jako nadřízeného, někoho tak blízkého Aricově pravé ruce, jak on sám v životě být nemůže. Ale dnes se v jídelně něco změnilo. Lir se změnil. V podivném okamžiku prozření uviděl toho sku-

tečného Ennicka: balistu, který se příliš bojí své vlastní moci, než aby ji někdy skutečně mohl mít.

„V jídelně jsi zaútočil na jinou Střelu,“ řekl Ennick. „Chceš to obvinění popřít?“

Tassos stál na okraji Lirova zorného pole. Krev na jeho tváři se v palubních světlech rozhořela jako jasný rudý plamen olizující jeho kůži. Lir si s temným uspokojením uvědomil, že až se bude tenhle plamen hojit, rozkvete do oranžové jizvy. Jen stěží zadržel úsměv, když odpověděl: „Obvinění přijímám, pane.“

Zbytkem salvy zašuměl tichý neklid. Vojáci si museli myslet, že přišel o rozum. Možná že ano. Ještě nikdy se necítil tak jistě, tak vzdorovitě. Dokonce i balistu to zřejmě zaskočilo. Zaváhal a pak znovu promluvil.

„Brzy toho budeš muset přijmout víc.“ Balista Ennick přešel kolem řady Střel. „Není většího projevu slabosti než obrátit se proti svým bratrům a sestrám, není větší hanby než udeřit vlastního člověka. A ostudu Otcí nikdy neděláme. Co mu přinášíme?“

„Slávu, nebo smrt!“ vykřikla salva jako jeden muž.

„Střelo Lire, přinesl jsi dnes Otcí slávu?“

Lir ztěžka polkl. „Nepřinesl.“

„Přinesl bys mu místo toho svou smrt?“

Lirova sebedůvěra se prohnula pod ostrím strachu. Za tak malý přestupek by ho přece nezabili. Ale než mu odpustí, klidně ho nechají trpět, aby všichni dobře viděli, že nemá žádnou moc. A on musel tu moc nechat růst, jinak by mu *opravdu* nezbyvalo nic než zemřít. Lir zvedl bradu. „Nepřinesl.“

„Musíš si vybrat: jedno, nebo druhé.“ Balista Ennick udělal dramatickou pauzu a zvedl ruku k bezměsíčné obloze. „Ale teď je fáze měsíce v zárodku. Čas nových začátků. Chtěl bys začít znovu, Střelo Lire?“

„Chtěl.“ Cítil kyselou pachůň toho slova.

„Budeš očištěn kmitáním kyvadla.“ Při pomyšlení, že ho pověsí za svázané kotníky z paluby jako nějakou zatracenou rybu, zaskřípal zuby. Byla to pomalá, bolestivá smrt, ale jestli tu noc na kyvadle přežije, dosáhne v očích svého balisty a celé salvy vykoupení.

„Připravte kyvadlo! O půlnoci bude viset!“ zvolal balista Ennick. Svým rozkazem zároveň rozpustil salvu a Lirovi řekl: „Za mnou.“

Ennick se otočil a vedl Lira na zád. Jejich loď kotvila západně od jednoho ze dvou největších ostrovů Kostěné tlamy.

„Pošlu tě na pevninu,“ řekl Ennick a strčil Lirovi do zkravených rukou plátěný pytel. „Nám by se hodilo ovoce a ty si u toho můžeš vyčistit tu svou solí zalepenou hlavu.“

Na hladině pod nimi čekal malý člun. Lir na prchavý okamžik zvažoval, že by vyskočil z lodi a zkusil štěstí daleko od štědré náruče Otce. Balista Ennick musel vědět, že ho to napadne a bude ho to lákat.

„Jak si můžeš být tak jistý, že se vrátím?“ zeptal se.

„Nejsi zdrhací typ.“ Jedna strana Ennickových úst se zkřivila v úsměvu poněkud pochmurnějším, než pro něj bylo obvyklé. „Nevracej se ale bez něčeho dobrého.“

Lir ucítil, jak mu do hrdla stoupá vztek. Ennick jím manipuloval, pohrával si s ním, a oba věděli, že nemá jinou možnost než poslechnout. Jednou nohou se přehoupl přes zábradlí a přelezl dolů do malé loďky. Nastartoval motor, vyrazil k bledému pruhu pláže a v hlavě mu zuřila divoká bouře.

Žádné jídlo nepotřebovali, to si Ennick vymyslel. Tahle pochůzka byla jen přede hrou k trestu, protože teď se pro něj musel sám rozhodnout a vrátit se. Byl to brutální druh arogance, tak sebejistý, tak zatraceně svazující. Ale Lir by je možná mohl všechny překvapit. Co kdyby došel na konec toho-

to ostrova, přeplaval na další a vyrazil dál na vlastní pěst? Co mohl ztratit? Svůj život? To bylo to jediné na světě, co ještě vlastnil, a nakonec o něj stejně přijde. Když odejde teď, bude to alespoň on, kdo si určí podmínky.

Vytáhl člun na mělčinu, a když stanul na břehu, netrpělivě si drhl z rukou krev. Neměl se nechat ovládnout vztekem. Svou cestu životem si odjakživa razil s pomocí sebeovládání, síly a rozvahy a s těmito vlastnostmi hodlal také přežít. Jenže nechal Tassose, aby se mu dostal pod kůži. Dopustil, aby touha ublížit nepříteli převládla nad všemi jeho pečlivě promyšlenými plány. Lir si otřel dlaně o přední díl košile a najednou mu bylo nepříjemné, jak snadno se nechal vyprovokovat k neuvážlivému jednání. Nešlo to nijak odčinit a nebylo sebemenších pochyb, že od téhle chvíle bude středem pozornosti.

Lir frustrovaně zavrčel a rozeběhl se po pláži. Běžel tak rychle, jak jen mu nohy dovolily. Přemohl žár ve stehnech a lýtkách, dokud vše neotupělo. Nechtěl se vrátit. Kyvadlo byl krutý trest. Za svých šestnáct let ho Lir viděl dvakrát a ani v jednom případě se provinilec nedožil východu slunce. Lirova smrt by byla finální výhrou pro Tassose. Jeho *bratra*. To slovo mu nikdy nepřipadalo tak prázdné jako teď. Tassos nebyl jeho bratr. Byl to jeho protivník.

Pohrdání a vztek ovinuly své dlouhé prsty kolem Lirova hrdla a začaly ho svírat. Nic mu nepatřilo. Neměl žádnou moc. A to málo, co se mu podařilo dát dohromady, padlo na oltář zkrvavení Tassosovy samolibé tváře.

A brzy se to celé dozví i samotný Aric Athair.

Při tom pomyšlení se Lir zhroutil na kolena, jeho tělo zaplavil strach a slabost, krev ho pod kůží nesnesitelně svědila. Mohl by odejít hned teď, mohl by se tomu všemu vyhnout, ale bez kalu, který by ho posílil, by útěk ze salvy a od života Střel byl nejspíš jen volbou pomalejší smrti než kyvadlo.

Ale kdyby to přežil, mohl by získat mnohem víc.

Zaťal zuby, rozepl zip u kapsy na stehně, vytáhl z ní ukradený příděl kalu a balíček roztrhl. Obsah si vysypal do úst a na jazyku se mu rozlila zemitá sladká chuť. O chvílku později už cítil, jak ho zaplavuje známá vlna klidu. Srdce mu stále bušilo jako o závod, ale jeho mysl teď byla chladná a vzdálená. Nemusel hned reagovat, měl teď možnost *přemýšlet* a místo impulzivního jednání strategicky plánovat.

Tassos se zotaví. Ale nikdy na to nezapomene. Žádná Střela, která byla svědkem Lirova násilného vzplanutí, na to nikdy nezapomene.

Lir jen potřeboval přijít na to, jak to zařídit, aby ta vzpomínka sloužila v jeho prospěch.

Táhl dál svůj plátěný pytel a upíral oči k temné pláži, kam padaly ze stromů kokosové ořechy a žakie. Když se shýbl pro jeden kokos, postřehl sotva znatelný náznak pohybu.

Listí za ním nepřestávalo tiše ševelit. A za tím šustěním se ozvalo křupnutí písku, do nějž se otiskla noha. Lir upustil ovoce, které držel, a ruce zvedl k hlavě, do srdce se mu zaťala střepina strachu. Podcenil snad Ennickovu touhu zbavit se ho?

„Ať jsi, kdo jsi, dostals mě,“ řekl.

Nepřišla žádná odpověď. Před ním se rozkládaly temné a smrtící vody oceánu, rodící se měsíc neposkytoval žádné světlo a proti Lirovi se řítily tmavé vlny zbarvující břeh do černa jako krev. Instinkt mu napovídal, že těsně za ním je teď prst spočívající na spoušti. Prst, který se rozhoduje.

„Bude mi k něčemu, když tě poprosím, abys nestřílel?“ zeptal se Lir spíš ze zvědavosti, než že by v něco doufal. „Když budu žadonit o milost?“

„Milost ti prokážu tím, že tě zabiju.“

Ten hlas. Jako první záblesk svítání na obzoru. Teplý, jasný, velitelský.

Žádná Střela. Byla to holka. Věděl, že je mladá, ani ji nepotřeboval vidět. A jestli je s ním na tomto ostrově mladá dívka, pak musí být poblíž i loď. Ne jen tak ledajaká loď, ale nebezpečná loď plná lidí, kteří zradili Otce jednoduše tím, že mu odmítli sloužit.

Hlavou mu probleskla slova balisty Ennicka: „*Nevracej se bez něčeho dobrého.*“ Nechtěl se vracet s něčím, co bude dobré. Chtěl se vrátit s něčím, co nemá obdoby. S něčím, co by mu Tassos nikdy nemohl upřít. S něčím, co by Otci přineslo neskonalou slávu: s lodí plnou zrádců.

„Možná.“ Lir ztišil hlas. Proměnil ho v měkkou síť čekající na svou kořist. „Jestli mám vážně umřít, můžu aspoň vidět, čí rukou to bude?“

Dívka znovu zaváhala a Lir využil příležitosti. Otočil se na kolenou a dával si pozor, aby držel ruce stále vzhůru. Nevyhrožoval. Podřizoval se.

„Ještě jednou se pohneš a střelím!“ Zvedla pistoli. Nemířila mu už na hrudník, ale na hlavu, jenže Lir se na zbraň nedíval.

Díval se na *ni*. Kolem obličeje se jí vlnily zářivě rudé kadeře jako padající okvětní lístky. Jejich barva popírala okolní temnotu, jako by hořely vlastním tajným ohněm. Její oči byly tmavé, snad hnědé nebo zelené, a tak hluboké, až měl pocit, že by se do nich mohl ponořit a propadnout se až do středu země. Pleť měla nerovnoměrně opálenou, podél horní části nosu světle béžovou a na tvářích blednoucí do barvy světlého písku.

„Sice umřu, ale aspoň mě zabije moc půvabná dívka.“ Ta slova mu vyklouzla z úst dřív, než si je promyslel.

Impulz místo strategie. Všiml si ale, jak jí zčervenaly tváře a rty se snažily zformulovat další otázku.

Čím víc mluvila, tím méně se jí bál. Dožadovala se informací o jeho salvě, a s prstem na spoušti váhala. Byla dokonalou směsicí opatrnosti a soucitu, strachu a naděje.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se a Lir v tu chvíli věděl, že si ji získal.

„Co na tom záleží, když mě stejně zabiješ?“ zeptal se.

„Nezáleží na tom,“ odpověděla rychle. Sevěřela prst na spoušti, ale nevystřelila.

Lir se rezignovaně usmál. „Lir. Jmenuju se Lir. A ty budeš asi poslední, komu to říkám.“

„Já... je mi to líto,“ řekla a znovu se zjevně snažila přesvědčit sebe sama, aby vystřelila.

„Prosím.“ Výraz paniky v Lirově hlase byl skutečný, ale jeho slova ne. „Prosím, slituj se. On lítost nezná. Vezmi mě s sebou. Ať už žijete jakkoli, určitě je to lepší život než s Otcem. Prosím, pomoz mi.“

A bylo to tam. Oči se jí bolestně přivřely a ramena tragicky poklesla. Tahle dívka byla cestou, jak si znovu vydobýt své postavení. Cestou, jak se vyšvihnout ze zástupu podřadných Aricových Střel na místo, kde by získal skutečnou moc. A když mu přikázala, aby se postavil, sebrala mu všechny zbraně kromě dvou a stále ho ještě nezabila, věděl, že jeho prosba o milost zapustila kořeny.

„Jak se jmenuješ ty?“ zeptal se.

Zamračený výraz, který zkřivil dívce rty, vykouznil na Lirově tváři úsměv. Na té holce bylo něco magnetického. Něco tak zářivého, že se na ni chtěl pořád dívat. V boji s neúnavně žhnoucími vlasy byla noční temnota bezmocná a on si pomyslel, že dotýkat se jich musí být jako hladit slunce.

„Tak co kdybych ti teda říkal Ohnivý kvítku? To mi přijde celkem trefné.“

„Říkej mi, jak chceš,“ odpověděla dívka a nedokázala potlačit jiskřičku úsměvu. „Svoje jméno ti neprozradím.“

Nepotřeboval její jméno. Potřeboval její loď. Ale ještě předtím potřeboval něco jiného.

„Nevěříš mi. Proč bys taky měla. Teď ti ale ukázu, proč bys mohla.“

Opatrně sáhl do vesty a vytáhl jednu ze dvou štíhlých tlačných dýk. Podal ji dívce rukojetí napřed. Chňapla po ní, oči rozšířené hrůzou, a rychle si ji zastrčila za opasek.

„Tak co, Kvítku, pořád mi nevěříš?“

„Střelám nevěří nikdo.“ To, co ještě drželo její odhodlání pohromadě, se naštíplo, a ruka mířící na Lira poklesla. „Ale zkusím ti pomoci.“

„Vezmeš mě na svou loď?“

Naděje, která jím projela, s její odpovědí zase pohasla. „Ne. Ale ani tě nezastřelím.“

Byl tak blízko. Potřeboval jen, aby mu ta holka uvěřila, že po ní nic nechce. Ještě trošku popostrčit.

„Tak už radši běž,“ řekl jí. „Vrať se na svou loď a odjed'te odsud. Já se schovám, možná umřu, ale aspoň budu mít kormidlo ve vlastních rukou.“

Tam. Její oči zabloudily na jihozápad od místa, kde teď stáli. Aniž by si to uvědomila, prozradila mu, kde kotví její loď.

„Víš, jak se říká téhle měsíční fázi?“ zeptal se, když se v něm rozlilo závrť působící vzrušení.

„Dnes v noci přece žádný měsíc není.“ Odpověď Ohnivého kvítku byla sebejistá a defenzivní. Jako by nějaká její část tušila, že mu nakonec podlehne.

„Měsíc v zárodku. Značí období rozvoje a nových příležitostí. Příslib věcí budoucích.“ Zvedl ruku k bledému měsíci její tváře a vklouzl jí prsty do vlasů, potěšený jejím překvapením. „Je to měsíc začátku a konců.“

Byli dvěma stranami jedné mince a to, co bylo koncem pro tuhle dívku, bylo novým začátkem pro něj. V očích se jí mihlo pochopení, jen vteřinu předtím, než se jí Lirova druhá

dýka zabořila do jemné kůže břicha. Téměř zalitoval, jakou jí způsobil bolest.

Lir položil její zmítající se tělo na písek, sklonil se k ní a zašeptal: „Díky, žes se mnou měla slitování. A díky za tvou loď, Ohnivý kvítku.“

Ještě netušil, jak obrovský dar mu porážka téhle holky přinese. Ani ho nenapadlo, že by mohla přežít. To až v letech, která měla teprve přijít, si uvědomí, že jí takhle ránu zasadil záměrně. Aby zajistil, že nezemře.

Aby vyzval osud, že je může opět svést dohromady.

KAPITOLA PRVNÍ

Kaledonie stála vysoko nad můstkem *Zářivé stopy* a sluncem ozářeným hrotem šípu, který hnal její flotilu vpřed. Kdysi to byla jedna loď s jednou skvělou posádkou, nyní čítala její flotila osm lodí a stovky lidí. Všichni byli její. Stále si ještě nezvykla, ale pokaždé, když společně vypluli, jim to šlo lépe a lépe, a Kaledonii také.

Po obou stranách *Zářivé stopy* se do rozbouřených vod zařezávaly trupy *Dýky* a *Pístu*. Dál za nimi se drželo zbývajících pět lodí Rudé flotily, připravených na rozkaz, který je povolá do boje. Bijec a Sosna veleli *Dýce*, na níž měli vlastní posádku. *Pístu* velela Mino a celou posádku tvořili Hesperovi lidé. Na pozadí tlumené modři oceánu jasně zářily jejich blankytně modré pláště, které si teď přešili na kabátky vhodnější pro plavbu po moři.

Dole na zaoblené špici *Zářivé stopy* Amina systematicky obcházela kolem zábradlí a prohlížela nově instalované katapulty, aby zkontrolovala, zda je vše v pořádku a zabezpečené. Hime za ní opatrně umisťovala do kolébek katapultů karbonové pumy a pak je připevňovala na místo. Přímo pod Kaledoniinýma nohama stála u kormidla Nettle a pevnou rukou je vedla vpřed. Po hlavní palubě poletovalo jako hejno pět sester Mariiných a udržovalo zbytek posádky ve střehu.

Slunce vystoupalo asi do poloviny své ranní cesty a obloha byla jasně modrá. Kdyby bylo aspoň trochu oblačno, měli by lepší výhled, ale po týdnech, kdy Mrakolom sužovalo pošmourné počasí, byli rádi, že konečně vidí modré nebe.

„Jsme v čele!“ ozval se hlas pod nimi. O chvíli později se objevila Pisces a vytáhla se na přestavěný vyjící jícen, který teď sloužil jako Kaledoniina pozorovatelná. Za posledních šest měsíců získala Pisces skálopevné odhodlání a stejně nezlomnou fyzickou sílu. Jejím nově nabytému sebevědomí se mohl rovnat leda tak její pravý hák.

„Blížíme se?“ zeptala se Kaledonie, která vzdorovala větru na pevně rozkročených nohách.

„Blížíme,“ potvrdila Pisces a kývla svou hladce oholenou hlavou. Na dohněda opálených tvářích se jí leskl pot. „Ještě kilometr a půl a máme je.“

Pisces nebyla jediná, kdo se od útoku na Mrakolom změnil. Od chvíle, kdy Lir zabil Arica a převzal velení nad armádou Střel. Od chvíle, kdy se Kaledoniin bratr Donnally podíval své sestře do očí a pak si místo ní vybral Lira. Za tu dobu Kaledonie se svým velitelským týmem dala dohromady vlastní flotilu a proměnila Mrakolom z rušného tržního města ve svou operační základnu a Prohnaného krále Hespera z neochotného komplice v nejdůvěryhodnějšího spojence.

Zpráva o Kaledoniině vítězství v Mrakolomu se rychle rozšířila. Téměř neustále připlouvaly další vzbouřenecké lodě, které se chtěly zapojit do boje. Do její flotily přibývala plavidla a do posádky ruce. Přeběhlo k nim dokonce i několik Střel, což přinášelo i dost specifické problémy, ale Kaledonie neměla ve zvyku někoho odmítat. Bijec s Arésem vymysleli systém na pomoc Střel, jimž pomalu vytlačovali kal z žil. Ne vždy to šlo hladce. Bez ohledu na to, jak ochotně se Střely tvářily nebo jak dobře snášely odvykání, bylo těžké jim dů-

věřovat natolik, aby mohly dostat zpět své zbraně. Hesperus měl na starosti malý specializovaný tým, který se věnoval solární technologii, zatímco jeho sestra Kae pomáhala Far, aby byli všichni nakrmení, napojení a věděli, kde a kdy mají být.

Oran se stal Kaledoniiným očima i ušima, jako pokaždé, když se vzdálila z města. Navzdory Hesperovým hojným a neskrývaným námitkám si ho vybrala za svého zástupce.

Díky jejich úsilí a práci se Kaledonie mohla soustředit na to, v čem byla nejlepší: na lov.

Kaledonie mhouřila oči ve větru a pohledem přejížděla po horizontu. Právě mířili do Copů, kde se měli setkat s Rukama řeky, když její hlídka s překvapením spatřila jižně od lodi bárku Agrofлотily. Změnili své plány, přes vysílačku požádali Mrakolom o další pomoc a budou držet pozici, dokud nedorazí Stříbrná flotila.

„Bijec měl pravdu,“ dodala Pisces. „Vypadá to, že je doprovází flotila Pětisyna Deckera. Všechny lodě jsou označené zeleně.“

Kaledonie se lačně usmívala. Na takovou příležitost čekala už měsíce. Mořem, které brázdí Střely, prošla Aricova smrt jako elektrický proud a zažehla malá ohniska rebelie od kolonií až po Slipmark. V reakci na to Lir stáhl téměř všechny své lodě do Holsteru, který prohlásil za sídlo své moci, stejně jako předtím Aric. Nechvalně proslulé město dřepělo na jižním poloostrově, chráněné věncem smrtonosných dělových věží. Ale ať byl Holster opevněný sebelíp, stále musel pro své Střely zajišťovat jídlo a kal, což znamenalo, že bárky Agrofлотily musely nakonec vyplout ven na moře. A Kaledonie mohla ty bárky zajmout nebo zničit.

„Je Stříbrná flotila v pohotovosti?“ zeptala se Kaledonie.

„Zatím se drží zpátky a čeká na náš signál,“ potvrdila Pisces. Na pozadí jasně modré oblohy se objevil první záblesk